

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα έτρα,
δράοις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'ατην γην έδρεόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ο ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

'Οκτώβρη πέμπτη κι' εικοστή
κι' άγνωστοι φθάνουν και γνωστοί.

Πόντους όκτακόδα και δεκαεφτά
κι' όλοι 'σ' τής Κορδονας τρέχουν τον Σοφτά.

Ο Φασουλής πρό της Βουλής.

Δακρυσμένος σε κυττώ,
ταπεινά σε χαιρετώ
και σε ψάλλω μ' όργανέτο.

'Ω Βουλή, γλυκειά μας μάνα,
κι' τρελλή γλωσσοκοπάνα,
πώς κατάντησες έφετό;

"Όλας σου τας θύρας κλείουν,
κάθε τόσο σ' άπειλούν,
κι' ούτε καν σε διαλύουν,
κι' ούτε καν σε συγκαλούν.

Πού να τρέξω, πού να μείνω;
τί να κάνω, τί να γίνω
δίχως μάνα, δίχως σέ,
της Ελλάδος κολοσσε:

Πού να πάω να μαλλώσω;
πού να πάω να ξεπλώσω;
πού την ώρα να περάσω
και ρηγορικώς να δράσω;

"Όταν στέκεις άδρανής,
τότε κι' ελ' οι' γηγενείς
σαν παληόσκυλ' άδρανούν
και κακά ψυχρά περνούν.

Τί σιγή!... κανένας κτύπος...
δέν τραβας τον διαβολό σου...
άδειος κι' ό φαιδός σου κήπος,
άδειος κι' ό περιβολός σου.

Κι' όσοι παίζουν ταμπουρά
μέ την δόλμα την κοιλιά των
σε κυττάζουν θλιβερά
και πηγαίνουν 'σ' τη δουλειά των.

Στροφή δευτέρα σοβαρότερα.

'Επί των προπυλαίων καθισμένος,
δίψω να ξανακούσω την λαλιά σου,
άλλά κανένας ρήτωρ άρρημένος
δέν βλέπω ν' άνεσκήνη τα σαλιάρια σου.

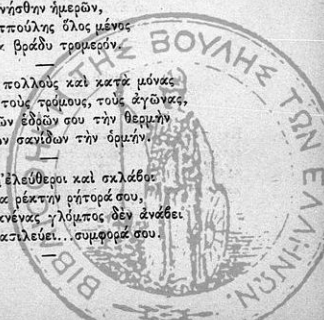
Δέν βλέπω απρωγομένους προς τας θύρας
τοιούτους και τοσιούτους βεσιθήρας,
και μήτε με τά μάτκα γουλιωμένα
κι' αλάρω 'σ' τον περιβολον κανένα.

'Ω θλίψες και κατήφεια μεγάλη
'σ' το κράτος των Ρωμηών τó κασιδιάρικο,
έμα κανείς δέν έρχεται να βγάλη
λόγο γιά την κατάνχη του πεντάρικο.

Είς τά προπύλαιά σου καθισμένος
άρχαιον άνεμνήσθηη ημερών,
όπόταν ό παππούλης όλος μένος
σ' έπόθησ' ένα βράδυ προμερόν.

Ποτέ και με πολλούς και κατά μόνας
δέν λησμονά τους τρούους, τους άγώνας,
την δρασιν των έδων σου την θερμήν
κι' έκείνων των σακιδων την όρμην.

'Επόθησαν κι' ελεύθεροι και σκλάβοι
νάκούσουν ένα ρέκτην ρήτορά σου,
πλήν φεύ κανένας γ' λόμπος δέν άνάβει
και σκότος βασιλεύει... συμφορά σου.

Κι' ἐν τούτοις βλέπω φῶς νὰ σὲ φωτίζει
καὶ τὸ μικρὸ τερβέλο μου σκατίζει
πῶθεν αὐτὸ τὸ φῶς σου νὰ πηγάζῃ
κι' ἔβλην τὴν αἰθουσάν σου κατωγάζει.

Τὶ θάμβος μὲ κατέχει κι' ἀπορία!
καὶ πῶς ἐνῶ δὲν εἶναι συνεδρία
τοιοῦτον φῶς ἐδῶ φωτοβολεῖ!...
παράξενο μοῦ φαίνεται πολὺ.

Τὰς θύρας σου σηκώνομαι καὶ κρούω,
ἀλλὰ φωνὴν διάτρων ἀκούω
νὰ λέγῃ πρὸς ἐμὲ τὸν Φασουλῆν:
μ' εὐλάδεις τὸ γόνυ τώρα κλίνε,
κι' αὐτὸ τὸ φῶς, ποῦ βλέπεις, στὴν Βουλῆν,
ἤλεκτρικὸν παντάπασιν δὲν εἶναι.

Εἶναι τοῦ νοῦ τὸ φῶσφορον, καλέ,
ποῦ τῶβγαλιν πατέρων κεφαλαὶ
διὰ παντός ἐδῶ νὰ φωσφορίζῃ
ὅταν ἤλεκτρικὸν δὲν λαμπυρίζῃ.

Στροφή κι' ἄλλη πρὸ μεγάλης.

Ἔρω-ὦ γὰρ σὲ ζωνά
τὸν παπποῦ τὸν Κορδονά,
καὶ μοῦ λέει μὲς 'στ' αὐτὴ
πῶς διάλυσιν ζητεῖ.

Τὸν λυπήθηκα τὸν γέρο,
ῥώτησα καὶ τὴν Ραλλοῦ
καὶ μοῦ ῥώνηξε: δὲν ζέρω,
ὅρῃ ῥώτησα κι' ἄλλο.

Τὸν Συμβούλιν τῆς καρότσας μὲς 'στοὺς δρόμους ἀπικνῶ
καὶ τῆς πέρωσ' στὸ κοντό,
μὰ καθένος μὲ σκουνητῆ
κι' οὔτε γρῶ δὲν μ' ἀπικνεῖ.

Ἔβλεπε κι' ἄλλον ἐξετάζω,
τὸν Μερλόπουλον κυττάζω,
μὰ κι' ἐκεῖνον τῆς Πικιδίαις, ὅπου στέκει 'στὸ καντίνι,
μήπως μὲ τοὺς μορφακμοὺς των κατὰ λάβω τί θὰ γίνῃ.

Ὅμοιος ὁ καθένος μὲνει
κρύος, ἀπαθής, μουγγός,
κι' ὅλοι, μόνικ μου κλεισιμένκ,
παίζουσι πρόσωπον Σφιγγός.

Στροφή τετάρτη ψάλλεται κι' ἡ λύσις ἀναβάλλεται.

Καὶ ποῦς γὰρ τὴν κατόντικ σου πικρὰ δὲν θὰ διακρύψῃ;
ἐρεῖνησα τὰ μούτσουκα τοῦ κόθῃ Βουλευτοῦ,
κι' εἶδα καὶ τὸν Διάδογον ἀμέσως νὰ γυρίσῃ
καὶ τὴν ἐπιθεώρησιν νὰ κηφῇ τοῦ Στρατοῦ,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν
μετὰ τοῦ Ντεληγιάνου.

κι' ἀνυπόμονον Βουλευτῶν
τὸ τέλος σου πῶς φθάνει.

Χάσκων ἐμπρός εἰς τὴν Βουλῆν
ἀκούω πῶς ἀναβολὴν
ὁ Ράλλης θὰ γυρέψῃ
καὶ τὸν παπποῦ θὰ ρέψῃ.

Κλάψε καὶ μόνος, Θεοδώρ, καὶ μὲ τὸν Φαρμακόπουλο,
τάνῃσι τὰρχοντοῦπολο,
κλάψε, καίμηνε Θεοδώρ, ψηλόλιγνο κορμάκι,
ποῦ κι' ὁ στανδισσύμμαχος σ' ἐπότισε οραμάκι.

Κλάψε μὲ πόνο, Κορδονά,
καὶ πάρε κάμπους καὶ βουαῖ,
καὶ καταράσου σὰν τὸν Ληρ τὸν Ράλλη μὲ τὰστεικ του
καὶ τὴν ἀχαριστίαν του.

Μὲ τούτῃ τὴν ἀναβολὴν,
ποῦ ἔβλῃθηκε νὰ κἀνῃ,
ἄλλο δὲν θέλει, μπαμπαλῆ,
παρὰ νὰ σὲ πικράνῃ.

Μὲ τούτῃ τὴν ἀναβολὴν τί τάχα θὰ κερδίσῃ;
'στὸν ἔρρωστο παρηγορηταὶ ὡς ποῦ νὰ ζεψογῆσῃ.

Ὁ Πάππικ οὐ τῆς Κορδονοῦς
καὶ πρῶτε τῶν ἀρίστων,
ἐπικαλέσου κεραυνούς
κατὰ τὸν ἀχαριστῶν.

Κόλλεσε τὸν κυρίαρχον, καὶ μὲς 'στὴν Ρωμηοσύνην
ἔς ξανακρίξουσι πατερά μὲ τὴν φωνὴν σου μόνην,
καὶ φῶνευσε τὴν γύρω σου φρικτὴν ἀγνωμοσύνην
καθὼς ὁ μέγας Ἡρακλῆς τὸν πάλαι Γηρῶνιν.

Σοῦ ἔδωκεν τρικλοποδιά, καίμηνε Ντεληγιάννη,
ζωνθοὶ ρεπουμπλικάνοι.

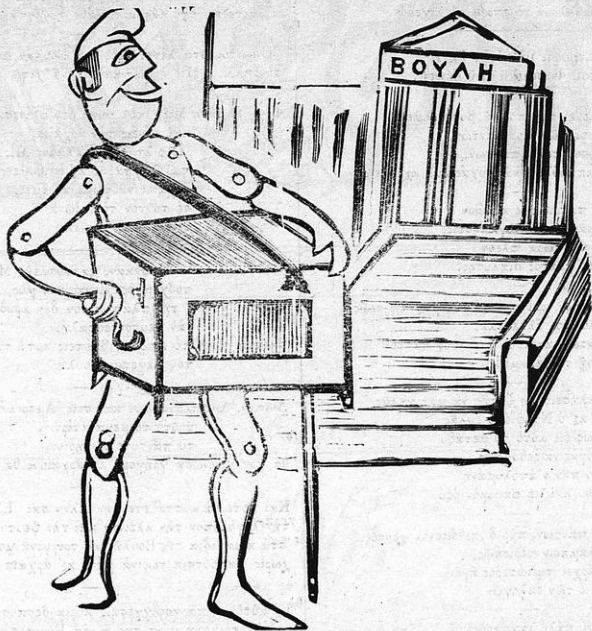
Δὲν ἔργετι κι' ὁ Βασιλιῆς νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ,
κι' ἀπ' τὸ Παρσίσι τράβηξε καὶ πάει μὲς 'στὴ Βιέννην,
ν' ἀνταμωθῇ, καθὼς μοῦ λέν, μαζὶ μὲ τὸν Φραγκίσκο,
κι' ὡς ποῦ κἀρῆθ', Κορδονάρε, θὰ παίξῃς Καρκίσκο.

Πέμπτη στροφή ποικίλη, ποῦ κλαῖνε τόσο φίλοι.

Ὁ Κορδονάς ἐβρῦκτε παράποτ' εὐσταλῆς
κι' ὄρμαγαθὸς ἦκούετο καὶ ράγῃος καταρράκτου,
καθένος ἐπερίμενε διάλυσιν Βουλῆς
κι' ὅμοιοι ἐδημοσίευσαν τὴν λῆσιν τῆς Ἐκτάκτου.

Ὅποσον φύλλον τρομερὸν αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως,
ποῦ δὲν ἀνέφερε ποσὸς περὶ τῆς διαλύσεως,
καὶ μὲ ψυχρὰν ἀπάθειαν ἐκήρυτε τὴν λῆσιν,
'στὰς τόσας πλῆξεις τῶν Ρωμηῶν προσθέτον νεὰν πλῆξιν.

Κι' ἀνέκραζαν κι' ἐδόσαν αἱ στρατιαὶ τῶν φίλων:
κρίμα κι' ὁ Φαρμακόπουλος ποῦ πάρεσε τὸν Νετλον,
καὶ τώρα, πάτερ Θεοδώρ,
κόσμος καὶ κόσμος καρτερεῖ
πότε καὶ τὸν Ρουβίκων σὰν Καίσαρ θὰ περάσῃ,
καὶ μὲ τὰς διαβάσεις του τὸ σῆμαπαν συνταράσσει.

Ὁ μήτερ, πότις Βουλή,
μήτε Μεδούσης κεφαλή
τοσοῦτον θὰ κατέπληττε τὰς στρατίας τῶν φίλων
ὅσον αὐτὸ τὸ φύλλον.

Ἄντὶ τῆς διαλύσεως
ἢ τῆς Ἐκτάκτου λῆξης,
κι' ὁ φόβος τῆς συγκλήσεως,
ποῦ σ' ἔακνε νὰ φρίξῃς.

Ὅντως ἐρήγῃς καθεὶς
κι' ὁ Θεωράκης ἀπαθής
καὶ γελοσῆς ὑπέμενε τὰ φοβερὰ μαρτύρια
μεγάλῃς ἀστοργίας,
κι' ὁ Ράλλης τὸν ἐπὶτιζε μὲ νέα δηλητηρία
σὰν τρομερὸς Βοργίας.

Κι' ὅμως ὁ Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεωρῆ τάνηψι,
δὲν εἶδε παραιτηθῆναι τὸν κίβον ἢ ἀναρρίψῃ,
κι' ἐγὼ ζυγνὸς καὶ γρηγορῶν
ὄνειρον εἶδα τρομερῶν

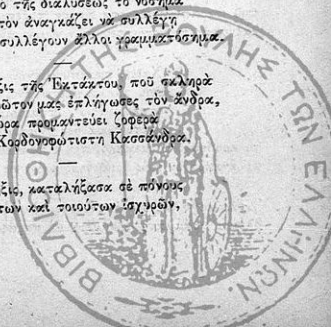
πὺς τὰ καλαμοβράκια μου ἕηλά ἕηλά τὰ ἴσηκον
καὶ μὲ τὸν Φαρμακόπουλο περνοῦσα τὸν Ρουδίκωνα.

Νύσον τῆς διαλύσεως νοσεὶ
τῆς ἰσχυρῆς Κορόνας ὁ παππούς,
μὰ ποῖον πραξικόπημα θρασὺ
ἀνέτρεψε τοῦ γέρου τοὺς σκοπούς.

Τὸ πάθος τὸ δεινὸν τὸν καταφλέγει,
κι' αὐτὸ τῆς διαλύσεως τὸ νόσημα
θυμῶν τὸν ἀναγκάζει νὰ συλλέγῃ
καθὼς συλλέγον ἄλλοι νοσηματόσημα.

Ὁ λῆξις τῆς Ἐκτάκτου, ποῦ κἀληρὰ
τὸν πρῶτον μὲ ἐπλήρωσε τὸν ἄνδρα,
καὶ τώρα προμαντεύει ἄφρατ'
κάθε Κορονοσώτιστῃ Κισσαόρα.

Ὁ λῆξις, καταλήξασα σὲ πόνοια,
τοσοῦταν καὶ τοιοῦτων ἰσχυρῶν.

σὺ ρήτορας κτεστέρας ἀφώνους,
ποῦ ψάλλουν τὸ σαβῆ τὸ λιγερόν.

**Στροφή με τόνον ἔκτι
τοῦ Φασουλῆ τοῦ βρέκτι.**

Ἦ Βουλὴ περιλημένη, ποὺ πολλὰ βυσσοδομεῖ,
ὦ τροφεὶ τῶν Κορυβάντων,
δικλῦσου τέλος πάντων,
νὰ 'συχάσῃ κί' ὁ πιππούλης, νὰ 'συχάσωμε κί' ἐμεῖς.

Κάθε πατριώτης κλαίον
καταρῆται τὰς συγκλήσεις,
δικλῦσου τώρα πλέον
πρὶν τὸ κράτος διαλύσῃ.

Διαλύσου τέλος πάντων, κί' ταῦτά μας μὴν τὰ τρεῖς
μ' ἄλλο νέον ἔλλειμμα,
δικλῦσου τέλος πάντων, κί' τοῦ γέροντος πατρὸς
ἄς γενῆ τὸ θέλημα.

Διαλύσου... με συγκλήσεις μὴ ζητῆς νὰ μὰς γελάς...
δικλῦσου διαλύσου, κί' ὁ Νουμῖος ὁ Ξυλῆς
ἐπομάζεται γενναίως εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
μ' ἔκλογας νὰ ξεθυμῆναι
κί' τὸ πᾶν ν' ἀπολυμᾶναι
μὲ διαλύσιν ἀσέστου κί' με φωνικὸν ὄξύ.

Ἄριστον μὲν ἕδωρ πάντων, πῦρ δ' αἰθόμενον χρυσοῦ,
καταλάμπων περισσῶς,
μὰ κανένας δὲν ὑπάρχει τιμιώτερος ἀγῶν
πάρξῃ ὁ τῶν ἔκλογῶν.

Τούτου πάλι λαχταρῶ,
τούτου πάλι καρτερῶ,
κί' βραστῶντας πατεροῦ
τὸν θαυμάζω, τὸν γεραίρω,
κί' φωνάζω: γεγά σου, γέρο.

**Ἐβδόμη στροφή
ν' ἀκούν κί' οἱ κουφοί.**

Ἄμέσως διαλύσου... διαλύσιν ποθοῦν
κί' γέροντες κί' βρέφη...
ἀμέσως διαλύσου γὰρ νὰ διαλυθῶν
σκανδιόφορ νέρη.

Ἄμέσως διαλύσου, κυρὰ λογοστακίστρα
κί' παραποιημένη τοῦ Κίους κωδικοστρα,
ποῦ παραποιήθησα τὰ πάντα παρεποιήσεις
κί' στὰς παραποιήσεις τῶν νόμων μὲς ἐμήσεις.

Χαῖρε, παραποιημένη,
ποῦ πολλοὶ μεμνημένοι
στέκουν ἔξω λυπημένοι,
γιὰτὶ τώρα δὲν σημαίνει
τὸ κουδοῖν τὸ μεγάλο, ποῦ ζηπάζει κί' κουφοῦς
κί' ἀνακροεῖ τοὺς θριαμβοῦς κί' τοὺς πόθους τοῦ κρυφοῦς.

Ἦ στῆς μεγάληςσου τῆς θύρας τὴν ὑψίστην κορυφὴν
βλέπω γράμματτα γραμμένα με παρᾶξενον γραφήν.

Ἦ οὐ μπικνεῖ' ἔδω μὲσα ἴστων ρητόρων τὴν κριτίδα,
παραίτετε ἴστὸ κατῶπι: κάθε προκοπῆς ἐπιτίδα.

(Ἐνθὶ ταυτά λέγει πρὸς τὴν Βουλὴν με τόνον
ποσάλλ' ἢ Μίς ἢ Δούγκαν μ' ἓνα χιτῶνα μόνον.)

Φ.—Ἦ φίλη Μίς, ὅπου γυνὴ δὲν φαίνεται ταχία
κί' κἀνεῖς τὴν ἀρχαία.
Ἦ φίλη τῆς Ἑλλάδος Μίς,
ποῦ λαχταρῆς κί' ἐπιθυμεῖς
ἀρχαίοι νάβγωμε κί' ἐμεῖς
σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
μ' ἓνα ξηρόν χιτῶνα.

Ἦ Δούγκαν, ἔκκουσμένη Μίς,
ποῦεις βροχιῶνας κί' μῦς,
κί' τῆς γεραῖς τῆς πλατίας σου δὲν κρύβεις σὲ φουστάνι
σὰν ψευτοτροπικῆ,
βλέπεις αὐτὸ τὸ κτήριον, βλέπεις αὐτὴ τὴν στάνη,
ποῦ λέγεται Βουλὴ:

Λοιπὸν, Ἀμερικῶνα μου κί' σεῖς Ἀμερικῶνα,
τοῦτο τὸ μέγα κτήριον,
τὸ πάντοτε σωτήριο,
θὰ μὲς γυμνάσῃ ἄργιρα κί' ἀρχαίους θὰ μὲς κἀνῃ.

Κί' τότε θὰ κυττάζετε τὴν φίλην σας Ἑλλάδα,
τὴν λογοκόπον τὴν κλεινὴν κί' τὴν ψευτοφυλλάδα,
στὰ κεραμίδια τῆς Βουλῆς νὰ τριγυρνᾷ μονάχη
χωρὶς παπούτσι τωρινὰ μῆτε κί' ἀρχαία νάχη.

Ἦ αὐτὸ μὴ παρασφίγγεται, κυρία δεσποσύνη,
κί' θὰ τὸ κἀνῃ μόνη τῆς ἢ νέα Ρωμηρόσση.

**Καὶ καμπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Κοντανιά, τοῦτέστι μέγα Ξενοδόχον
ἴστου Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαρας ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Καραϊσκάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατείαν,
ἐξάσιον τὴν θεῶν κί' τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κί' ἡ κάθε κατασκευή,
κί' αὐτὸ τὸ διευθίνει κί' νονεχωῖς κί' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ ἄρων κί' βέκτης Χρῆστος

Καλλιτέχνης φωτογράφος δὲν ὑπάρχει σὰν τὸν Κάβρα,
ποῦχει μὲσα πῦρ κί' λαύρα,
κί' τοῦ δίνει τὰ λεπτά σου κί' δὲν λὲς ποτέ σου κριμα,
κἀνεῖ κί' φωτογραφίας σὲ πολὺ μεγάλο σχῆμα,
κί' εἶναι τὸ κατᾶστωμα τοῦ κέντρον πάντων κί' πασῶν,
κί' κρησφύγετον κί' γάρμα κί' Χρῆτων κί' Μουσῶν.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, εὐποροραπτής φίνος,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν με πελαγίαις ὁμήνος,
τί τέχνη ἴστὸ βελόνου, τί τέχνη ἴστὸ ψαλλίδι,
κί' ἀλλήθεα πολυζήλευτο τὸ κάθε του στολίδι.